

Đào Yêu

Contents

Đào Yêu	1
1. Chương 1: Trong Đám Đông Tìm Nàng	1
2. Chương 2: Chương 1.2	4
3. Chương 3: Chương 1.3	5
4. Chương 4: Chương 1.4	6
5. Chương 5: Ngọn Đèn Nhỏ Tàn Lụi	7
6. Chương 6: Chương 2.2	8
7. Chương 7: Chương Kết	10

Đào Yêu

Giới thiệu

Một kẻ là môn chủ võ lâm nghèo rớt mồng tơi, còn sống nhăn răng đã bị thuộc hạ không bằng heo ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-yeu>

1. Chương 1: Trong Đám Đông Tìm Nàng

Cuối tháng tư, hương xuân vừa hết, hắc từng bước bước lên đài cao, bên dưới người người vây quanh tầng tầng lớp lớp.

Xuống tay hạ sát giáo chủ ma giáo làm loạn, kể từ giờ phút này giữa chốn võ lâm không có người dám nhìn thẳng mắt hắc. Lăng Tiêu kiếm trong tay nhiễm đỏ máu tươi, hắc đứng trên vạn người, đến khi nhìn lại, chúng nhân nhìn hắc không ai không có cảm kích.

Kiếm thép chỉ thẳng trời cao, hắc ngửa mặt hô lớn, “Ma giáo đã tận!”. Âm thanh hùng hồn rần rở, tựa như muốn vươn tận trời cao.

Mấy vạn người bên dưới reo hò hưởng ứng, thanh âm vang vọng một góc trời, có người vui cũng có kẻ buồn, có người cười vang sáng khoải, cũng có kẻ thần thái sững sờ.

Ba năm trước ma giáo lớn mạnh xâm lấn Trung Nguyên, khắp nơi dân chúng lầm than, nhà tan cửa nát. Cũng từ lúc đó, những người nuôi chí báo thù tập trung lại một nơi, trong đó có Thượng Quan Kỳ Hoa.

Chỉ là, hắn mang thù hận là thật, một lòng báo thù cũng là thật, nhưng hiện giờ, hắn lại muốn buông trường kiếm trong tay, rời đi khỏi nơi này ...

Đôi con người sâu thẳm quét qua đám người, cách đó không xa dưới gốc cây dương lớn, nữ tử áo hồng lặng yên ngắm nhìn khung cảnh. Ánh mắt hai người gặp nhau, nàng cười tươi, lưỡi biếng giơ ngón tay cái với hắn, mặc dù quá xa không nghe thấy, nhưng hắn cũng biết, nàng đang nói: “Được lắm, không hổ là nam nhân của ta!”

Hắn thu kiếm, trên cao ánh nắng ảm áp tràn ngập, vậy mà toàn thân hắn bị máu tươi nhiễm đỏ lại lạnh toát, “A Chúc.”

Tiếng gọi rất nhỏ theo gió trôi đi xa, nữ tử dưới tán cây dương khuôn mặt tươi cười dần dần biến sắc, gió mát thảng tư lướt qua, đem theo lá cây bay xuống, nhưng chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, tay áo hồng nhạt khẽ lay động, tản mát đi như sương khói.

Tan đi?

Nét cười trên môi còn chưa biến mất, con người đã co rút mãnh liệt. Đám người vây quanh hắn sắc mặt phút chốc tái nhợt, chỉ thấy hắn thi triển khinh công, lướt qua vai mọi người phi thân đến gốc cây dương.

Tháng sáu năm Nguyên Vũ thứ tám.

Chân núi Lạc Đà Phong, một quán trà nhỏ nằm ven đường.

Ông lão bán trà đưa bát trà lớn tới trước mặt người mới đến, hắn mang mũ rộng vành, không nhìn rõ mặt. “Người đi đường chắc mệt mỏi? Có muốn ăn gì cho đỡ đói không?”

“Không cần”.

Giọng nói người đó có chút khàn khàn, nghe như đã lâu không nói chuyện với ai. Nghĩ cũng đúng, một mình một người ra đi, làm gì có ai để nói chuyện, lão nhân nhớ tới đứa con đi làm ăn xa, trong lòng không khỏi chua xót. “Người là muốn đi qua dốc Bách Lý phía trước sao?”

“Ừm”. Không nghĩ tới ông lão lại cùng hắn tiếp lời, nam tử trả lời có chút chậm chạp, xem ra ngày thường không có giao tiếp với người khác.

“Nhìn người ăn mặc như người lưu lạc giang hồ, có khi nào nghe nói qua Thượng Quan Kỳ Hoa, thống lĩnh quân binh thắng trước tiêu diệt ma giáo không?”

Người kia nhất thời ngừng lại, chỉ nghe hắn hồ hững xác nhận, cũng không có nói ra thân phận của mình.

Thượng Quan Kỳ Hoa lạnh nhạt trả lời, ông lão tuy vậy nhưng vẫn háng hái nói tiếp, người đi ngang qua con đường này không có nhiều, có thể kiên nhẫn nghe lão nói chuyện lại càng ít, hôm nay gặp được một kẻ ít lời, lão cũng không quan tâm người ta có thích hay không, chỉ chăm chăm kể tường tận mọi điều cho hắn nghe.

“Hm, người chắc cũng biết Thượng Quan Kỳ Hoa năm đó chỉ là thiếu môn chủ của một môn phái nhỏ, tên là La Phù Môn, môn phái đó ở ngay trên Lạc Đà Phong kia, ba năm trước, ma giáo xâm phạm Trung Nguyên vô lâm, La Phù Môn đương nhiên không tránh khỏi vận rủi, thiếu môn chủ kia may mắn được thuộc hạ tận trung cứu ra ngoài, sau đó trốn vào trong sườn núi Bách Lý Pha”.

Trung thành sao ... Thượng Quan vẫn còn nhớ kĩ, lúc mới gặp A Chúc, hắn đã bị chôn sống đến ngang cổ, đang chờ chết, nàng nhìn hắn nói: “Chắc chắc, nhìn mấy tên thuộc hạ không bằng heo chó kia, người chưa chết đã bị chôn. Nhưng mà không sao, như vậy lại đúng ý ta, người cứ nằm yên trong đất, ngoan ngoãn làm chất dinh dưỡng cho ta đi!”

Hắn chưa kịp nhớ thêm điều gì, đã bị lão nhân cắt ngang, “Có người nói Thượng Quan Kỳ Hoa gặp được thần tiên, ở trong núi tròn một năm, lúc đi ra không chỉ có nhiều tiền bạc, còn học thêm được võ công tuyệt thế, những điều này, đều là truyện trên giang hồ đồn đại, nhưng nhiều người không biết chính là, lúc Thượng Quan Kỳ Hoa từ trong núi đi ra, chính ông lão ta đã từng nhìn thấy hắn.

“Khi đó vừa lúc con ta rời nhà đi làm ăn xa, ta ở nhà không có việc gì làm, liền thay hắn đến trông nom quán trà, ngày ấy ta vẫn còn nhớ rõ, chính là ngày đầu tiên ta bán quán, liền thấy hai người trẻ tuổi từ vùng cỏ hoang trong núi đi ra. Một người là Thượng Quan, còn có một tiểu cô nương, ăn vận xiêm y hồng nhạt, xem ra có vẻ thân thiết với Thượng Quan Kỳ Hoa, cô nương đó gọi thẳng tên hắn không nói, còn ồn ào nói cái gì cây không thể đi bộ, không đi được, muốn hắn cõng, cuối cùng Thượng Quan Kỳ Hoa lại nhượng bộ cõng nàng đi. Người chắc không tin, thì ra Thượng Quan Kỳ Hoa yêu vợ như thế, nhưng mà cô nương đó quả thực mỹ lệ, tựa như hoa đào mùa xuân mới nở, thật là đẹp!”

Đúng vậy.

Thượng Quan còn nhớ rõ, hắn bị chôn trong đất, vừa mở mắt ra nhìn thấy A Chúc, khoảnh khắc đó ánh nắng rọi trên thân thể nàng, hình ảnh đó hắn cho đến cuối đời cũng không quên được.

“Nam nhân, làm phân bón cho ta đi”.

Nàng nói, không hề kiêng kị chút gì.

A Chúc không ngại đem tình cảnh sắp sửa chết héo nói cho Thượng Quan, kèm theo sỉ vả mấy tên thuộc hạ ngu xuẩn, rồi khinh bỉ đám truy binh ma giáo nhất gan, cuối cùng nói cho hắn, ý trời bắt hắn bị chôn ở đây, việc dùng hắn làm thức ăn là bất đắc dĩ, không làm khác được ...

A Chúc nói rất nhanh, tựa như muốn che dấu nội tâm bất ổn của nàng. Hay chính là tự huỷ hoại bản thân, nhất định phải nhấn tâm hơn nữa.

Thượng Quan biết, nàng mặt dù thoát nhìn là một yêu quái, nhưng nàng là một yêu quái tốt, không có ý xấu muốn giết người.

“Ta nghĩ có cách khác để giúp ngươi”. Thượng Quan không muốn chết, mối thù diệt môn hắn phải báo, hắn không thể vô cớ bỏ mạng ở chỗ này.

A Chúc chớp mắt nhìn hắn một hồi lâu, “Nói xem thế nào”.

“Đại ... Đại tiện ...”. Cho dù là xấu hổ, hắn cũng cắn răng mà nói ra, “Phân bón đó rất tốt, chỉ cần ta còn sống, thì không bao giờ hết ...”

A Chúc hí mắt quan sát hắn một hồi. “Ngươi không được chạy đấy”.

“Trước khi ngươi chân thân khỏe trở lại, ta sẽ không chạy”.

A Chúc hào sảng vung tay lên. “Được, vậy ngươi tự mình chui lên đi”.

Thượng Quan hơi cứng đờ. “Ta chân tay đều bị đất nén chặt, làm sao tự ra được?”

A Chúc buông tay, “Ta cũng không có cách a, hiện giờ ngay cả một cái lá cũng không cầm lên được”. Chân thân quá suy yếu khiến A Chúc chỉ có thể hiển hiện thành hình người một cách mơ hồ, cũng không thể kết lại thành thực thể, cây cỏ trên mặt đất cũng xuyên qua được. “Ngươi nhìn đi ... A, được rồi”. A Chúc tựa như vừa nhớ ra cái gì, “Ta có thể lấy dương khí của ngươi”.

Vừa nói xong, nàng rất nhanh cúi đầu xuống, đột ngột hôn lên môi Thượng Quan Kỳ Hoa.

Hai mắt hắn trợn trừng, cảm buông xuôi, cả người cứng ngắc, cực kì choáng váng.

A Chúc nhân cơ hội đưa đầu lưỡi hướng vào trong miệng hắn, chậm rãi hút đi dương khí của hắn, cơ thể nàng vốn hơi trong suốt từ từ trở nên rắn chắc, đầu lưỡi dầy dụa trong miệng hắn càng trở nên thật hơn.

Một thứ dịch ẩm áp mà dinh dính bỗng nhiên chảy ra.

A Chúc lùi lại, lau vết máu trên mặt, chỉ vào mũi hắn nói: “Chắc chắc, nhìn mặt ngươi mà xem, ta sống nghìn năm nay, lần đầu tiên thấy nam nhân hôn môi lại chảy máu mũi”.

Bản tính Thượng Quan Kỳ Hoa vốn trầm mặc chất phác, lúc này cũng phần nộ căn môi, mặt đỏ rần, nói: “Đây là ... lần đầu tiên ...”

A Chúc nhú mi quan sát hẳn: “Lần đầu tiên không ổn sao? Vừa rồi cũng là lần đầu tiên của ta a”.

Thượng Quan xoay đầu, nhắm mắt. “Người ... thắng rồi!”

A Chúc xắn tay áo, giúp hẳn đào đất xung quanh người lên, vừa đào vừa nói: “Người đừng có tìm cách chạy đấy, ta hút dương khí lại còn uống máu của ngươi, ngươi đi tới đâu ta cũng có thể tìm được. Từ hôm nay trở đi ngươi là người làm vườn của ta, mỗi ngày chăm bón, làm cỏ, bắt sâu cho ta! Nếu như dám lười biếng, hắc hắc, ta cũng có yêu lực, đối phó người khác thì thiếu, chứ với ngươi thì thừa đủ”.

Thượng Quan Kỳ Hoa vẫn nhớ rõ, khi nàng nói, khóe môi cùng gương mặt sáng bừng lên sức sống, mặc dù chân thân đã khô héo thành như vậy, nàng vẫn thông dong tự tại như trước ...

Cả thân người rục rở như hòa đào ...

Khuôn mặt bên dưới mũ bất giác mềm đi, hẳn nhấp ngụm trà đắng: “Phải, rất đẹp”. Tuy có vẻ bình thản, chỉ là trong lời nói mang theo vài phần chua xót.

Uống xong trà, từ biệt chủ quán, Thượng Quan Kỳ Hoa cầm Lăng Tiêu kiếm hướng về Bách Lý Pha mà đi, cũng không phải đi vào trong núi, mà đi tới vùng cỏ hoang, dựa vào kí ức, chậm rãi tìm kiếm nơi đó.

Bách Lý Pha trước đây là bãi tha ma, truyện kể xưa kia khắp nơi đều là ma quỷ, nhưng Thượng Quan biết, nơi này chỉ thỉnh thoảng xuất hiện tiểu yêu dọa người, hoàn toàn không có ma quỷ.

Đi tới nơi cũ trong trí nhớ, Thượng Quan nhìn cảnh vật trước mắt, chậm rãi bỏ mũ xuống.

Cỏ dại mọc cao hơn trước, nhưng gốc đào khô héo kia không thấy bóng dáng.

Hắn nhất thời hoảng hốt, A Chúc là đào yêu, cây hoa đào là bản thể của nàng, nếu như bản thể đã mất ...

Ngực hắn như bị ai bóp chặt, mặt trời trên cao làm hắn chói mắt. Thượng Quan hít sâu một hơi, tiếp tục đi lên phía trước, thanh kiếm Lăng Tiêu danh chấn giang hồ bị hắn dùng như cái liềm cắt cỏ, dọn dẹp hết cỏ dại xung quanh.

Bỗng nhiên trong đám bụi rậm, một khúc gỗ khô chắn ngang tầm mắt hắn, ngăn người, hắn đứng dậy, nhìn quanh bốn phía, cảnh sắc xung quanh dường như thay đổi, một cách chậm rãi hòa hợp với khung cảnh ba năm trước, gió nóng thổi 6 phút qua mặt hắn, tiếng gió thổi nhẹ nhàng toàn bộ biến thành tiếng gọi của nàng.

Thượng Quan Kỳ Hoa, Thượng Quan Kỳ Hoa ... cứ thế liên miên không dứt.

Giống như tháng 6 năm ấy

2. Chương 2: Chương 1.2

A Chúc gật đầu, buông hẳn ra, trầm mặc một lúc mới có phản ứng, “Người vừa rồi nói, là đang chờ ta sao?”

“Không có”.

A Chúc nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, lập tức quên luôn chuyện đó, lại hăng hái kể hẳn nghe chuyện khác.

Thượng Quan Kỳ Hoa hạ mắt chăm chú nghe, nhưng trong lòng thầm nghĩ, yêu thụ này tuy sống ngàn năm, thực ra chỉ là một cô nương ngốc mà thôi.

Hắn thực ra vẫn biết, hai tháng trước đây, A Chúc vẫn là đề phòng hắn, ban đầu có thể uy hiếp ép buộc hắn chăm bón cây, sau lại không còn để việc đó trong lòng, thật lòng muốn đối tốt với hắn. Thỉnh thoảng còn có thể bỏ ra chút bạc, đưa cho hắn xuống núi mua ít đồ ăn.

Hắn không chạy trốn, bởi vì hắn muốn giữ lời hứa chăm sóc cho nàng. Mà A Chúc cũng không lo lắng, bởi vì nàng cơ bản đã quên lúc trước chính mình ép buộc hắn ở lại ...

A Chúc nói: “Nghìn năm nay ngươi là người đầu tiên nghe ta nói nhiều như vậy. Ta thích ngươi”. Lời nói trong trẻo không chút nào che giấu nội tâm.

Nhưng Thượng Quan không thể, mối thù diệt môn vẫn canh cánh trong lòng, hắn chưa bao giờ quên thảm cảnh năm ấy, hai chữ báo thù, trở thành vết thương khắc sâu vào tim hắn.

Cho đến một hôm, trên thân cây A Chúc mọc ra một cái chồi non, nàng mừng như điên tóm chặt hắn nhảy nhót, yêu thương nhìn cái móng của hắn, tự cười một mình hồi lâu. Giống như hận mình không thể cắt nó đi, đặt lên bàn thờ mà cúng bái.

Bị A Chúc sung sướng lây nhiễm, hắn trên mặt cũng vẽ ra một nụ cười yếu ớt.

Chạng vạng hôm đó, một vị khách không mời xuất hiện, phá hỏng không khí vui mừng, một con quạ đen không biết từ nơi nào bay tới tấn công A Chúc, muốn ăn thịt nàng.

Ô Nha yêu rất yếu, chưa đủ năng lực hóa thành người, A Chúc nếu có một nửa yêu lực, hai cái tát là có thể đánh bại, nhưng hết lần này đến lần khác lại không đuổi được nó đi.

A Chúc tuy rằng hiện tại sức yếu, nhưng nội đan* ít nhất cũng tu luyện được ngàn năm, con quạ đó ý đồ muốn cướp nội đan của nàng, mỗi lần xông đến đều đánh về phía bụng của nàng. Một người một quạ dùng thứ pháp thuật vụng về đánh nhau, người chết thì ta sống.

Thượng Quan ở một bên thấy lo lắng, nhưng hắn chỉ là môn chủ của một môn phái nhỏ, làm gì có sức để can thiệp, ba khối đá trong tay hắn ném ra thì hai khối đã rơi trúng đầu A Chúc.

Nàng tức giận mắng to: “Bỏ đi bỏ đi! Ngươi làm vương chân ta!”

Thượng Quan sửng sốt, sau đó hắn chạy đi thật, trong bóng đêm phủ kín Bách Lý Pha hình dáng hắn nhanh chóng biến mất không còn dấu vết.

3. Chương 3: Chương 1.3

Thấy hắn chạy mất, A Chúc ngây người, Ô Nha yêu nhân cơ hội mỗ một nhát trúng vào bụng nàng, lôi ra một khối thịt, A Chúc đau đớn, mồ hôi lạnh toát ra, thân thể hoảng loạn ngã xuống đất, quạ đen vội nhào tới, nàng đem hết toàn lực, cố sức tạo kết giới bảo vệ chính mình.

Thượng Quan Kỳ Hoa nếu thực sự muốn chạy thì đã chạy từ lâu, nhưng lần này ... hắn đi là vì con chó mực của vợ chồng bán trà dưới núi.

Kỳ thực hắn mơ ước thịt con chó đó đã lâu, nhưng ngại vì đôi vợ chồng đó rất tốt, vậy nên vẫn không dám hạ thủ, mà nay, hắn cảm tạ trời Phật vì mình không ra tay từ trước ...

Giết chó xong, hắn mang một chậu máu chạy về, đúng lúc thấy kết giới của A Chúc bị quạ đen phá hoại, hắn chỉ cảm thấy máu trong người đông cứng, không kịp suy nghĩ gì liền xông lên phía trước, giơ chân đá văng con quạ kia đi, sau đó dội toàn bộ chỗ máu lên người nó.

Ô Nha yêu bị bất ngờ, nhất thời hoảng sợ, nhìn cả người nhớp nháp bẩn thỉu, lập tức lửa giận bốc lên, lông trên người dựng đứng, lao thẳng tới Thượng Quan Kỳ Hoa, hắn lúc đó chỉ nhớ con quạ hai mắt trợn trừng, rít lên the thé, đâm thẳng vào trái tim hắn ... Máu tươi phun ra, đau đớn vô hạn, hắn nghĩ mình chết chắc rồi, ý thức sau đó mờ dần, thần trí toàn bộ biến mất.

Đến khi hắn tỉnh lại, A Chúc mặt trắng bệch ngồi bên người, hắn vừa mở mắt, một giọt lệ nóng hổi rơi xuống trên mặt, A Chúc nức nở nói: “Ta còn tưởng ngươi không cần ta nữa!”

“Ta đi tìm máu chó mực ...”

A Chúc lắc đầu, Thượng Quan cho rằng nàng không tin hắn, trong lòng trở nên gấp gáp, thế nhưng vốn ăn nói vụng về, hắn không biết nên giải thích cho nàng thế nào.

A Chúc khóc càng ngày càng lớn, vừa khóc vừa kể lể: “Ta tưởng ngươi bỏ ta mà đi ...”. Thượng Quan mặt đỏ rần, vội ngồi dậy lau nước mắt cho nàng, chần chờ hồi lâu cũng nói ra được, “A Chúc, đừng khóc, ta không đi”. Hắn nói câu này, hết lần này đến lần khác, cũng chỉ có vài chữ ngắn gọn đó.

“Thượng Quan Kỳ Hoa ...”. A Chúc vươn hai tay, ôm chặt lấy cổ hắn, nhắc đi nhắc lại: “Thượng Quan Kỳ Hoa, Thượng Quan Kỳ Hoa ...”

Ngồi dưới gốc đào khô héo, Thượng Quan Kỳ Hoa nghe nàng nghẹn ngào gọi tên hắn, trong lòng tự nhiên mềm yếu đi, giống như bị người nhào nặn. Máu trong tim chảy ra, sưởi ấm toàn thân hắn.

Ngày đó, mặt trời trên cao vẫn sáng, giống như hôm nay.

Mà nay, cảnh sắc không thay đổi nhiều, nhưng gốc đào xưa kia không thấy, chỉ thấy trơ lại một khúc gỗ khô...

Ngực hắn thất lại, Thượng Quan Kỳ Hoa hô hấp trở nên rối loạn. Buông Lăng Tiêu kiểm trong tay, Thượng Quan Kỳ Hoa cúi xuống, đưa tay vuốt ve khúc gỗ, tay kia ôm chặt lấy ngực.

Chuyện lần đó hắn vẫn cảm thấy kỳ quái. Hắn vẫn còn nhớ rõ cái mỗ sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim, nhưng lạ ở chỗ, sau khi tỉnh lại hắn ngay cả một vết xước nhỏ cũng không có. A Chúc nói hắn nhớ nhầm, nhưng y phục rách nát cùng vết máu vương vãi khắp nơi cũng là hắn nhớ nhầm sao?

Cũng từ ngày đó, không hiểu vì sao thân thể hắn trở nên mạnh hơn, mạnh đến ngoài sức tưởng tượng của hắn, giống như chỉ qua một đêm hắn đã thêm được 10 năm nội lực ... có khi còn nhiều hơn.

Hắn hỏi A Chúc, nhưng nàng luôn né tránh, không chịu trả lời.

Việc này cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng suy nghĩ cẩn thận ...

Một con rắn xanh trườn qua chỗ hắn, Thượng Quan Kỳ Hoa nhìn theo hướng con rắn bò, trong mắt hơi lóe lên ánh sáng, chỗ đó là nơi tiếp theo hắn muốn đến – địa cung Trần Quốc xây từ ngàn năm trước.

Hắn sở dĩ biết được nơi này, là vì trong một năm đó, cây hoa đào được hắn chăm sóc rất tốt, A Chúc cũng khỏe hơn rất nhiều, tính ham chơi vì thế có dịp thể hiện, nàng hỏi hắn ... có chuyện gì muốn làm hay không.

4. Chương 4: Chương 1.4

Hắn trầm mặc hồi lâu, đáp: “Bảo thù”.

A Chúc sau đó dẫn hắn tới địa cung, bới ra không ít vật báu, cũng lấy lên Lăng Tiêu kiếm này. Khi đó Thượng Quan Kỳ Hoa mới biết được, kẻ mà nàng gọi là “Thổ hào mới phát” kia chính là quốc vương Trần Quốc, mà con trai hắn chính là Thái tử.

Thượng Quan Kỳ Hoa dựa vào trí nhớ tiến vào địa cung, đi hết lối đi nhỏ hẹp, một cung điện mênh mông hiện ra trước mắt hắn. Theo lời A Chúc, Trần Quốc thái tử bẩm sinh nói lắp, đại thần trong triều không ai ưa thích hắn, cho nên sinh ra chán ghét, học vẫn thông thường càng ngày càng ít học, nhưng lại vô cùng thông thuộc huyền học bát quái.

Địa cung đó là hắn dựa theo phong thủy mà xây nên, nghìn năm trôi qua ngay một viên ngói cũng không tổn hại.

Ở tận cùng địa cung, hai bên trái phải có hai cái hầm lớn, bên trong đều chứa vật báu mà thái tử yêu thích khi còn sống, chính giữa đặt một cái giường hàn ngọc, bên trên đặt thi thể người đó, thể nhưng lần trước hai người vào cung, thi thể đã biến mất. Hắn có chút sợ hãi, A Chúc ngược lại không mấy quan tâm, “Tên kia khi còn sống thông minh, lại thích nói nhiều, chết đi rồi thi thể vẫn vững vàng được. Cũng không phải chuyện gì lớn”.

Lần này ...

Đi tới cuối địa cung, Thượng Quan Kỳ Hoa giật mình, lần này ... ngay cả giường hàn ngọc cũng không thấy đâu nữa ...

Hắn tự nhiên có linh cảm, vội chạy đến hai bên địa cung, mở cửa hầm ra nhìn, bảo vật bên trong vẫn còn đầy đủ. Vậy là không có người ngoài vào đây, hắn nghĩ thầm, nếu là người ngoài tuyệt đối sẽ lấy đi bảo vật, chứ không thêm để ý đến chiếc giường công kênh kia.

Hắn lại đi tới chỗ chiếc giường lúc trước, dấu vết vật nặng bị dời đi vẫn còn lưu lại, dấu vết hầy còn mới, nghĩa là mới bị dời đi không lâu.

“A Chúc ...”. Đột nhiên mừng rỡ khiến giọng nói hắn run run.

Nàng vẫn còn sống, đối với hắn không còn gì sung sướng hơn.

5. Chương 5: Ngọn Đèn Nhỏ Tàn Lụi

Vì sao nàng bỏ đi? Bỏ đi đến nơi nào?

Hai vấn đề này vẫn làm hắn khó hiểu, hắn không biết, chỉ có đi khắp nơi tìm nàng, liên tục thất vọng, lại liên tục tìm kiếm. Trước đây hắn từng hỏi A Chúc, vì sao phải giúp hắn báo thù, A Chúc cười nói: “Loại người các ngươi khi sống có tâm nguyện, yêu quái cũng muốn có a”.

Chỉ là hắn không biết, tâm nguyện của A Chúc cuối cùng là cái gì.

Khi rời khỏi dốc Bách Lý, Thượng Quan Kỳ Hoa lần lượt đi tới những nơi hắn đã cùng A Chúc đi qua, mỗi gốc cây ngọn cỏ lại gợi lên những kí ức ngọt ngào, nhẹ nhẹ mà vương vất trong lòng không tan.

Hắn đi qua rừng sâu trong núi, nhớ đến A Chúc vui vẻ dạo chơi trong dòng suối nhỏ, lại nghĩ lúc hắn nằm nghỉ trong miếu hoang, nghe bên ngoài miếu tuyết rơi rào rạt, còn A Chúc ngồi bên kia đồng lửa, kể cho hắn nghe chuyện thú vị ngày hôm đó, cõi lòng một mảnh trống vắng lạnh lẽo, phủ mờ lên kí ức. Hắn đi ngang qua phố làng chơi, nghe thấy trên Hồng Lâu, tiếng ca nữ ngâm nga phiêu theo gió, lại nhớ đến A Chúc ở bên tai hắn nghe ngao xướng khúc “Thấu cốt tương tư gian ...”

Lúc đó A Chúc có lẽ không ngờ tới, một ngày kia, Thượng Quan Kỳ Hoa vốn ngây ngô, mộc mạc lại ngày ngày đắm chìm trong nỗi tương tư xuyên đến tận tim ...

Mỗi ngày đều là chờ mong rồi lại thất vọng.

Tháng chạp năm Nguyên Vũ thứ tám, Thượng Quan Kỳ Hoa đến chùa Thiếu Lâm. Hắn vào bái kiến trụ trì, vị hòa thượng thần thái vẫn bình thản, đạm mạc như năm đó. Hắn hỏi ông có từng gặp qua cô nương áo hồng cùng tham gia đại hội trừ ma năm đó hay không.

Hòa thượng chỉ bình thản lắc đầu.

Thượng Quan Kỳ Hoa rũ mắt. “Võ đài trừ ma đại hội năm đó, ta có thể đi xem hay không?”

“Thượng Quan thí chủ xin cứ tự nhiên”.

Hai năm trước, Thượng Quan Kỳ Hoa cùng A Chúc rời dốc khỏi Bách Lý, hắn một lòng gia nhập võ lâm để báo thù, hắn có tiền, có võ công, nhưng không có người đi theo ủng hộ — ngoại trừ A Chúc. Hắn muốn gây dựng thanh danh cho bản thân, nhằm sau này tiện việc chiêu mộ nhân tài giúp sức, thế nhưng hoàn cảnh trước đây của hắn hoàn toàn không đủ để tạo uy phong. Chính lúc đó, Thiếu Lâm Tự đứng ra thành lập trừ ma hội, kêu gọi anh hùng võ lâm cùng nhau bàn bạc đại sự diệt trừ Ma giáo.

Thượng Quan Kỳ Hoa không nghĩ ra cách nào khác, liền bị A Chúc nắm lấy cánh tay, “Đi, chúng ta cũng đi”

Hắn hơi hoảng, “Ta, ta không phải là hào kiệt ...”

“Tin ta đi, người hiện giờ có thể vượt trên cả võ lâm”. A Chúc vỗ vai hắn nói, “Đi. chúng ta đi mua một ít xiêm y cho người”.

Sau đó, hắn bị A Chúc mặc lên người một bộ đồ trắng, phong thái tiêu diêu, khi đại hội trừ ma diễn ra được phân nửa, hắn đột ngột xuất hiện giữa võ đài. Về mặt hắn vẫn điềm đạm như trước, nhìn bốn phía xung quanh, thấy tất cả đều là những đại hiệp uy danh chấn động một phương, nghĩ đến phải thể hiện trước mặt những người này, hắn tự nhiên muốn im lặng mà lui ra.

Đúng lúc đó, A Chúc dẫn đến một giáo đồ ma giáo, thẳng tay ném xuống dưới chân võ đài, cao giọng nói: “Đây là Đường chủ Ngự Phong Đường của Ma giáo, chính là lễ vật công tử nhà ta đưa đến ra mắt chư vị”.

Tên Đường chủ kia đích xác là bị Thượng Quan Kỳ Hoa bắt được, hắn chỉ là nghe theo A Chúc nói, tiến lên, vỗ nhẹ vào đầu hắn, sau đó tên Đường chủ liền hôn mê. Thượng Quan chưa bao giờ biết, người trong Ma giáo lại yếu ớt như vậy, hay là dó thân thể hắn đã mạnh hơn nhiều so với trước đây ...

A Chúc vừa dứt lời, tất cả đều ồ lên.

Trụ trì Thiếu Lâm là người lên tiếng trước tên, “Xin hỏi đại danh của thiếu hiệp?”

Hắn chậm rãi nói: “Thượng Quan Kỳ Hoa”.

Những người ở đây chẳng mấy ai biết tới môn chủ một môn phái nhỏ như vậy, tất nhiên tò mò quay sang hỏi nhau. Thấy không có người biết đến hắn, trụ trì lại hỏi: “Xin hỏi ngài thuộc môn phái nào?”

A Chúc đứng bên cạnh vuốt vuốt khoe miệng, Thượng Quan ngẫm vận nội lực, từ trong miệng bật ra tiếng cười nhạt, “Hừ”.

Chỉ một âm tiết ngắn gọn, nhưng khiến cho mọi người xung quanh bất mãn, A Chúc trợn mắt nói dối: “Công tử nhà ta từ trước đến nay không thích người khác tra hỏi gia thế”.

Cao thủ, dù sao vẫn có điểm kì dị. A Chúc chỉ nói có vậy.

Trụ trì lại nói: “Xin hỏi thiếu hiệp hôm nay đến tận đây vì việc gì?”

Thượng Quan Kỳ Hoa nói đơn giản: ‘Chiêu binh mã, diệt Ma giáo’. Hắn nói “diệt”, không phải “đẩy lui”, cũng không phải “xua đuổi”. A Chúc bình thần nhìn hắn, không nói gì.

“Tiểu tử ngông cuồng”. Một đại hiệp trên dưới 40 tay cầm đại đao, đứng lên, “Mọi người ở đây vì sao phải làm binh mã cho người?”

A Chúc xoa xoa chân mày. Thượng Quan Kỳ Hoa chỉ nhướn mi, “Hm?”, ngữ điệu thoát ra, chỉ thấy có khinh miệt, lại cực kì khiêu khích.

A Chúc lạnh lùng nói: “Nếu người thấy bất mãn, sao không cùng công tử nhà ta giao đấu?”. Thượng Quan Kỳ Hoa nhìn Thanh Long đao trên tay hắn, trong mắt hơi có chút e ngại.

Người kia nghe vậy, nhún người nhảy lên võ đài. Thượng Quan theo bản năng muốn lùi về sau, A Chúc ở sau người nhẹ nhàng đẩy hắn, sau đó hung hăng cắn chặt môi. Hắn cực kì bất đắc dĩ, da đầu run lên, vận đủ nội lực, cùng lúc “hừ” nhẹ một tiếng.

Đối phương sững người, lặng im quan sát Thượng Quan một lát, bỗng nhiên cười nói: ‘Quả nhiên là tuổi trẻ tài cao! Ta Đại Đao Vương cam tâm tình nguyện làm thuộc hạ của người!’

Thượng Quan nhìn hắn chăm chú, lại quay đầu nhìn A Chúc, nàng chỉ đắc ý nhìn lên trời, lè lưỡi cười nghịch ngợm.

6. Chương 6: Chương 2.2

Võ hiệp thần bí Thượng Quan Kỳ Hoa, tại đại hội trừ ma bắt đầu có thanh danh.

Từ đó, tên của hắn trở thành bốn chữ Ma giáo sợ nhất.

Chỉ là mọi người không biết, sau trừ ma hội, hắn bị “thị nữ” sỉ mắng một trận: “Hừ! Nhìn người xem! Đại hiệp cái gì! Có loại đại hiệp nào vừa mới lên đài thì run như vậy không? Người sợ cái gì chứ?!”

“A Chúc”. Khi đó hắn chỉ nhìn nàng, không biết nên nói gì, “Ta rất cao hứng”. Hắn ôm lấy A Chúc, tựa đầu bên gáy nàng, “A Chúc, A Chúc”. Cứ thế gọi liên tục.

A Chúc thở dài một tiếng: “Người hiện giờ chỉ giống con chó muốn được vuốt ve”. Nói rồi cũng ôm lấy hắn, hơi thở nhẹ nhàng phả bên tai.

Thượng Quan Kỳ Hoa vẫn còn nhớ, ngày đó, đôi tay mềm mại vỗ về làm cho hắn say mê.

Hôm nay, hai năm sau, hắn lại lần nữa đứng trước võ đài, không mang trong lòng thù hận, không bị mọi người chú ý mà run sợ, chỉ có ánh nắng cùng gió lạnh giữa đông quất vào mặt hắn.

“A Chúc”. Hắn đứng giữa võ đài trống không thẳm gọi tên nàng. Trong trí nhớ, sau khi hắn thành danh, A Chúc cũng ít khi ở cạnh hắn. Hắn vội vàng báo thù, vội vàng tiêu trừ Ma giáo, mỗi khi quay đầu lại đều có bóng dáng hồng nhạt đứng ở phía sau, yên lặng mà nhìn hắn, cười tươi rạng rỡ.

Dần dần, hắn cho rằng nàng ở cạnh hắn là điều đương nhiên.

Cho dù thế nào, A Chúc vẫn đứng đó.

Hiện giờ nhớ lại, Thượng Quan Kỳ Hoa mới giật mình, hắn đối với A Chúc, thì ra vô tâm như vậy.

Tâm can hắn rối loạn, giống như một thứ cỏ dại mọc tràn lan, nhưng không thể quét sạch.

Hắn chưa từng tặng nàng cái gì, ngay cả trâm cài tóc cũng chưa từng, cũng chưa bao giờ lưu lại dấu ấn gì bên người nàng. Nếu là rời đi như vậy, có lẽ nàng rất nhanh sẽ quên hắn.

Thượng Quan Kỳ Hoa nắm chặt Lăng Tiêu kiếm, đôi mày nhíu chặt, một nửa là đau đớn, nửa khác là hối hận.

Hắn vốn ngốc nghếch, đơn giản lại chậm chạp, bị quên đi cũng đáng. A Chúc thông minh như vậy, từ lâu đã vẽ xung quanh hắn một vòng tròn, đem sinh mệnh hắn giam cầm trong đó, khắp nơi lưu lại vết tích, từ nhỏ như thanh Lăng Tiêu kiếm, đến lớn như giúp hắn báo thù, thậm chí ngay cả suy nghĩ của hắn, tất cả đều là giọng nói của nàng.

Thấu cốt tương tư, tương tư thấu cốt. Hắn nghĩ, đau lòng như vậy, đều là đáng đời.

Năm Nguyên Vũ thứ 9. Nơi nơi đều là sum họp đón năm mới.

Thành Lạc Dương vừa trải qua một trận mưa tuyết, cả dãy phố dài phủ một màu trắng như lụa. Nam tử đội mũ mang một thanh kiếm bước ở đầu đường vắng vẻ. Trong một ngày đoàn viên vui vẻ thế này, một mình bước đi khiến người ta không khỏi tò mò về hắn.

“Nguy rồi nguy rồi!”. Một người áo xanh chạy tới, trong lúc rối loạn va phải Thượng Quan Kỳ Hoa, đồ vật ôm trong tay rơi cả xuống đất. “Ai ya, ai ya, làm thế nào đây! Làm thế nào đây!”. Người kia cuống quýt cúi xuống nhặt nhanh đồ đạc rơi vãi khắp nơi.

Hắn cũng khom người giúp đỡ, nếu hắn vừa rồi không thất thần, đương nhiên sẽ không bị xô đẩy dễ dàng như vậy. Vừa lúc cúi xuống, hắn đột nhiên sững người, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người nam tử đang nhặt nhanh.

Hương hoa đào, vào thời điểm này ở Lạc Dương, làm sao có được hoa đào ...

Người áo xanh vừa nhặt xong đồ đạc trong tay, cũng không để ý tới Thượng Quan ở bên cạnh, vội vàng chạy đi mất hút.

Hắn không để lỡ một giây, lập tức đuổi theo người nọ.

Người đó không biết mình đang bị theo dõi, chạy qua vài con hẻm nhỏ, đi vào một căn nhà nhỏ bình thường.

Thượng Quan do dự một chút, cuối cùng lẳng lặng lên vào nhà, chọc một lỗ nhỏ trên cửa sổ, hắn nhìn vào bên trong, nhưng không thấy ai. Hắn trong lòng kinh ngạc, chần chừ vài giây rồi đẩy cửa đi vào.

Căn phòng trống rỗng, không có người ở, hắn đi vào phòng trong, phút chốc ngẩn người, trên mặt giường một tấm ván gỗ rất lớn đã bị mở, bên trong là cầu thang sâu hun hút, không biết thông tới đâu.

Hắn bỗng dưng cảm thấy hi vọng, tự giác cẩn trọng, từng bước một, theo cầu thang đi xuống phía dưới.

Lối đi bên dưới rất dài, lại rất giống địa cung Trần quốc. Hắn mỗi bước đi về phía trước, nỗi mong chờ lại càng lúc càng mạnh, đi tới tận cùng lối đi, cảnh tượng trống trải trước mắt khiến tim hắn phút chốc đập loạn, chiếc giường hàn ngọc lúc trước hiện giờ phủ một lớp đất mỏng, một cành hoa đào mảnh khảnh, yếu ớt cắm ở trong đất.

“A ... A Chúc”. Mặc dù cố gắng duy trì bình tĩnh, nhưng hắn không kìm được mà gọi tên nàng.

“Ai nha”. Nam tử vừa nãy bận rộn bên giường hàn ngọc giật mình ngẩng đầu, nhìn thấy Thượng Quan Kỳ Hoa, hắn tựa hồ kinh hãi, “Người cũng vào được?”

Thượng Quan đưa mắt nhìn quanh mặt thất, không có người hẩn muốn tìm, lúc này mới nhìn đến người nọ. Hẩn cười cười với Thượng Quan, “Hạnh ngộ a hạnh ngộ, A Chúc cũng có kể về ta với người, ta là thái tử Trần quốc”.

Thượng Quan Kỳ Hoa hỏi lại. “Người con nói lấp của thổ hào kia?”

Điều cười trên mặt thái tử Trần quốc phút chốc cứng đờ, hẩn cúi đầu chửi rửa một hai câu, đến lúc ngẩng lên vẫn tươi cười như cũ. “Sau khi làm xác sống ta không còn nói lấp nữa. Nhưng chẳng qua chỉ là nói một từ hai lần mà thôi”.

“A Chúc đâu?”. Thượng Quan không thềm để ý đến hẩn.

Thái tử buông tay nói: “Vừa mới đánh ta một trận, sau nói muốn đi tìm người, giờ chạy mất rồi”.

Thượng Quan giật mình, không hiểu rõ lời hẩn nói.

Thái tử gãi đầu, “Dù sao cũng là ta sai lầm, hồi đó nghe nói giáo chủ Ma giáo bị chém, ta liền tò mò chạy đến xem sao, đến nơi vừa lúc thấy yêu thụ hoa đào nghìn năm trước, ta thấy nàng không có nội đan, lại có vẻ sắp chết đến nơi, liền hảo tâm đem nàng trở về trồng ở trong nhà. Thật là khổ cực, vì nàng, ta còn tự mình đi lấy chân thân của nàng, lại còn đem cả giường hàn ngọc đi nữa. Mất bao nhiêu công mới hồi phục được cho nàng, vậy mà lại bị mắng một trận, nhờ thế ta mới biết chuyện của hai người. Nhưng mấy ngày nay nàng vừa rời được khỏi giường, liền làm loạn lên muốn đi tìm người, ta không cho phép ... nàng liền đánh ta một trận rồi bỏ chạy”.

Thượng Quan đã hiểu một ít, nhưng càng hoang mang hơn, “Nội đan là gì? Mà sao lại sắp chết?”

“Người còn không biết sao?”. Thái tử nhướn mi, “Theo lý thuyết người đã phải chết một lần rồi”. Hẩn chỉ chỉ vào ngực Thượng Quan, “Tim của người bị Ô Nha yêu đâm thủng một lỗ, là A Chúc dùng nội đan tu luyện ngàn năm của nàng giúp người hồi sinh, nhờ thế cứu được người một lần”.

Thượng Quan chỉ nghe bên tai “choang” một tiếng, trong chốc lát ngây người.

“Thế nhưng yêu quái không có nội đan tự nhiên không sống được bao lâu, nàng có thể cùng người xuôi ngược hai năm quả thật bản lĩnh rất lớn. Nếu không gặp được ta ...”. Thái tử bắt đầu khoe khoang trở lại.

Thế nhưng lời hẩn nói không vào nỗi tai Thượng Quan Kỳ Hoa.

Nội đan ... thì ra vì vậy mà hẩn có thể mạnh lên như vậy chỉ sau một đêm, cũng vì vậy mà A Chúc đột nhiên muốn giúp hẩn đi báo thù, bởi vì biết bản thân chẳng sống được bao lâu, cho nên, muốn khi còn sống nhìn thấy hẩn hoàn thành tâm nguyện sao?

7. Chương 7: Chương Kết

Thực sự là đồ ngốc.

Đau xót đâm vào tận tim, hẩn một tim đè lên ngực, lại càng hận chính mình.

“A Chúc ở đâu?”

“Ai biết được, nhưng đêm nay là Tết Nguyên Tiêu, trong thành có hội hoa đăng, nha đầu đó có lẽ thích đi chơi ...”

Không đợi thái tử nói xong, Thượng Quan Kỳ Hoa xoay người biến mất.

“Hừ, cả một đám toàn là vong ân phụ nghĩa!”. Thái tử tức tối, giậm chân bất mãn.

Hội hoa đăng Nguyên Tiêu kéo dài suốt dọc dãy phố, ngay cả trời đêm cũng sáng rực như ban ngày. Mỗi người đi chơi hội đều mang theo nụ cười rạng rỡ, không khí tràn ngập hạnh phúc.

Hẩn không còn đội mũ, thay vào đó khoác một tấm áo trắng, chỉ vì A Chúc từng nói, quần áo như vậy, rất dễ khiến người khác chú ý. Hẩn đi vào giữa biển người, ánh mắt mang âu lo đảo quanh tìm kiếm.

Bỗng nhiên, hần sững người, trước một quầy bán đèn lồng bên đường, một dáng người hồng nhạt thu hút toàn bộ tâm trí hần. Giờ khắc này hần căng thẳng như cô gái sắp về nhà chồng. “A Chúc!”. Hần đi như chạy, vội vàng kéo tay người kia, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt lạ đó, hần từ vui mừng như điên chuyển thành thất vọng, “Xin ...”

“Thượng Quan Kỳ Hoa!”

Một tiếng hét lớn đập vào tai hần. Nghe thấy tiếng nói kia, hần cả người cứng đờ, nhất thời không dám quay đầu.

“Người, muốn tự mình chặt tay hay muốn ta giúp người?”. Ngữ điệu lạnh lùng, tức giận cùng đổ kị rõ mồn một. Thượng Quan mím môi, cuối cùng buông tay cô nương kia ra.

Hần hăng giọng, giống như đứa trẻ con xấu hổ, sợ hãi mà quay đầu lại. Trong giây lát ánh mắt họ gặp nhau, ánh đèn lạng yên xung quanh tựa hồ biến thành vô số đốm sáng mờ ảo, trôi đi nhanh chóng. Chỉ có hình dáng của nàng phản chiếu trong mắt hần.

“A Chúc ...”

“Đừng gọi ta!”. A Chúc giận dữ bỏ đi, Thượng Quan lập tức đuổi theo, vội vàng mà hơi thô bạo bắt lấy tay nàng, lôi kéo nàng vào lòng.

Hô hấp dồn dập không ngừng lại được, hần không biết nên nói thế nào, vô số yêu thương mong chờ dồn nén bấy lâu, cuối cùng đọng lại thành câu nói, “Ta tìm nàng lâu quá rồi”.

A Chúc không hiểu được, “Ta không phải mới ngủ một giấc sao, người chạy đi đâu tìm ta?”

“Ta tìm nàng lâu rồi ...”

Lâu đến nỗi gần như quên mất chính mình.

A Chúc tuy rằng không hiểu, nhưng cũng thoải mái vỗ vỗ lưng hần, “Thả lỏng một chút. Ta ở đây, sau này không đi mất là được”.

Thượng Quan chỉ có trầm mặc. Hần nghĩ, nếu như quay ngược lại thời điểm gặp A Chúc, như vậy giờ này hần có lẽ cũng không biết, chính mình mắc nợ nàng thế nào.

Trước mặt mọi người ôm nhau lâu như vậy, người qua đường xung quanh cũng chú ý, cho dù da mặt dày như A Chúc cũng phải đỏ mặt, nàng cân nhắc một chút rồi nói: “Thượng Quan Kỳ Hoa, người nếu lưu luyến ta như vậy, hay là cưới ta đi”.

Hần ngây ngốc, choáng váng.

Cảm giác này, giống như lúc A Chúc cúi đầu hôn hần, lúc đó tim hần cũng muốn nhảy khỏi lồng ngực.

A Chúc thấy hần không có phản ứng, không khỏi buồn phiền nói: “Chúng ta ôm cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn, người muốn cao chạy xa bay sao?”

“... Không muốn”. Hần đỏ mặt, nhẹ nhàng nói.

Hay nói đúng hơn, là cầu còn không được.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-yeu>